

har ogsaa holdt fast paa den Bestemmelse, at der ikke skulde gøres Forskel i Konjunkturtillæget for gifte og ugifte. Jeg tror nu ikke, at dette sidste har Sangbund i den overvejende Del af Tjenestemandskredse, selv om Organisationerne har været forpligtet til at fremføre dette Krav. Jeg tror derfor heller ikke, at Rigsdagen gør de fleste Tjenestemænd nogen Sorg ved at indføre en Bestemmelse i Konjunkturtillæget, som gør dette forskelligt for de ugifte under 35 Aar paa den ene Side og de ugifte over 35 Aar og de gifte paa den anden Side. Jeg tror, de allerfleste af Tjenestemændene vil erkende, at de, der bedst kan taale en Nedskæring, er de ugifte, og at man helst maa berøve dem, der er Familieforsørgere, saa lidt som muligt.

Der har været nogen Uro i Tjenestemandskredse under disse langvarige Forhandlinger, og man synes i dette Øjeblik at være utilfreds med det Resultat, der er naaet, idet der jo nu er fremkommet Bemærkninger om, at det var dem mindre om at gøre at have opnaaet den mindre Nedskæring det første Aar, naar man havde kunnet opnaa den glidende Skala. Der er jo imidlertid ingen, som med Sikkerhed kan sige, hvad der er det fordelagtigste for Tjenestemændene — det maa Tiden afgøre —, det er meget muligt, at det, som nu her vedtages, vil vise sig at være det mest fordelagtige for Tjenestemændene. Hvis vi f. Eks. i det andet Aar gaar en stærk Nedgang i Møde, vil det jo være i Tjenestemændenes Favør at have det faste Konjunkturtillæg; det er der ingen, der kan forudse, det maa Tiden vise. Og det er jo ikke udelukket, at man i Fremtiden kan komme ind paa en glidende Skala. Vi fra vort Partis Side har været meget villige til at arbejde for en glidende Skala og for at faa Konjunkturtillæget slaaet sammen med Dyrtidstillæget, men Forholdene har ikke gjort det muligt ved den nuværende Revision. Det Resultat, der foreligger, er efter vor Formening det bedst mulig opnaaelige, og jeg tror ogsaa, at alle fornuftige Tjenestemænd, saa snart der kommer lidt Ro om Sagen, vil erkende, at de Krav, der herigenem stilles til dem, er saa beskædne, som Forholdene gør det muligt under Hensyn til de økonomiske Tider, vi befinder os i.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale dette Lovforslag til hurtig Fremme.

Brandes: Jeg skal ikke komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder, som alle er

velkendte. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det, den ærede sidste Taler nu sagde: at Tjenestemændene efterhaanden vilde komme til at paaskønne denne Lov, er ganske urigtigt. Denne Lov modtages i Øjeblikket med stor Bitterhed i Tjenestemandskredse, og her at spaa, at Tjenestemændene skulde blive mere tilfredse med den i Fremtiden, kan ikke begrundes med noget, der er fremkommet fra Tjenestemændenes Side. Dette Lovforslag gaar direkte imod, hvad Tjenestemændenes Ønsker har været, og det er første Gang under de Forhandlinger, der har været ført om dette Konjunkturtillæg, og hvad derhen hører i Forhold til Tjenestemandsløven, at der ikke har kunnet opnaas Enighed mellem Finansministeren og Tjenestemændene — jeg sidestiller dermed ogsaa saadanne tidligere Forhandlinger, som har været ført mellem Finansministeren og Tjenestemændene angaaende Dyrtidstillæg, inden vi naaede til Tjenestemandsløven af 12. September 1919. Jeg har haft den Ære at føre disse Forhandlinger inden Tjenestemandsløvens Fremkomst, og skønt Forhandlingen førtes med megen Alvor og derfor ogsaa med adskillig Lidenskab fra Tjenestemændenes Side, og skønt Modsætningen var ikke ringe, lykkedes det alligevel altid at opnaa et Resultat, til hvilket Tjenestemændene sluttede sig, og som man derfor bagefter kunde anbefale til den høje Rigsdag i Form af Lovforslag med det Stempel, som Tjenestemændenes Enighed i Tilslutning gav. Der er heller ikke for mig nogen Tvivl om, at naar Tjenestemændene gaar direkte imod Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, ikke ønsker det ophøjet til Lov, er det for saa vidt et enestaaende Tilfælde, som jeg ikke ved, om man nogen Sinde før i den danske Rigsdag ved Lovgivningen er gaaet imod en saa stor Klasse af Medborgeres Ønsker, for det drejer sig her om mindst 100 000 Mennesker, hvis vi tager alle Tjenestemændenes paarørende med, altsaa dem, der berøres af Lovforslaget. Dette er i alt Fald i Øjeblikket det særlig betegnende for den Stilling, som Rigsdagen staar i: imod Tjenestemændene, imod deres Ret og ogsaa imod deres Krav lovgiver man paa en saadan Maade, at man rammer dem haardt og dybt. Hvad deres Ret angaar, er der ingen Tvivl om, at man ikke her kan lovgive om Finansaaret 1924—25, naar Spørgsmaalet om, hvorledes Konjunkturtillæget skulde formes for dette Aar, aldeles ikke er blevet gjort til Genstand for Forhandling mellem Finansministeren og Tjenestemændene. Og hvad deres Kaar angaar, rammer